

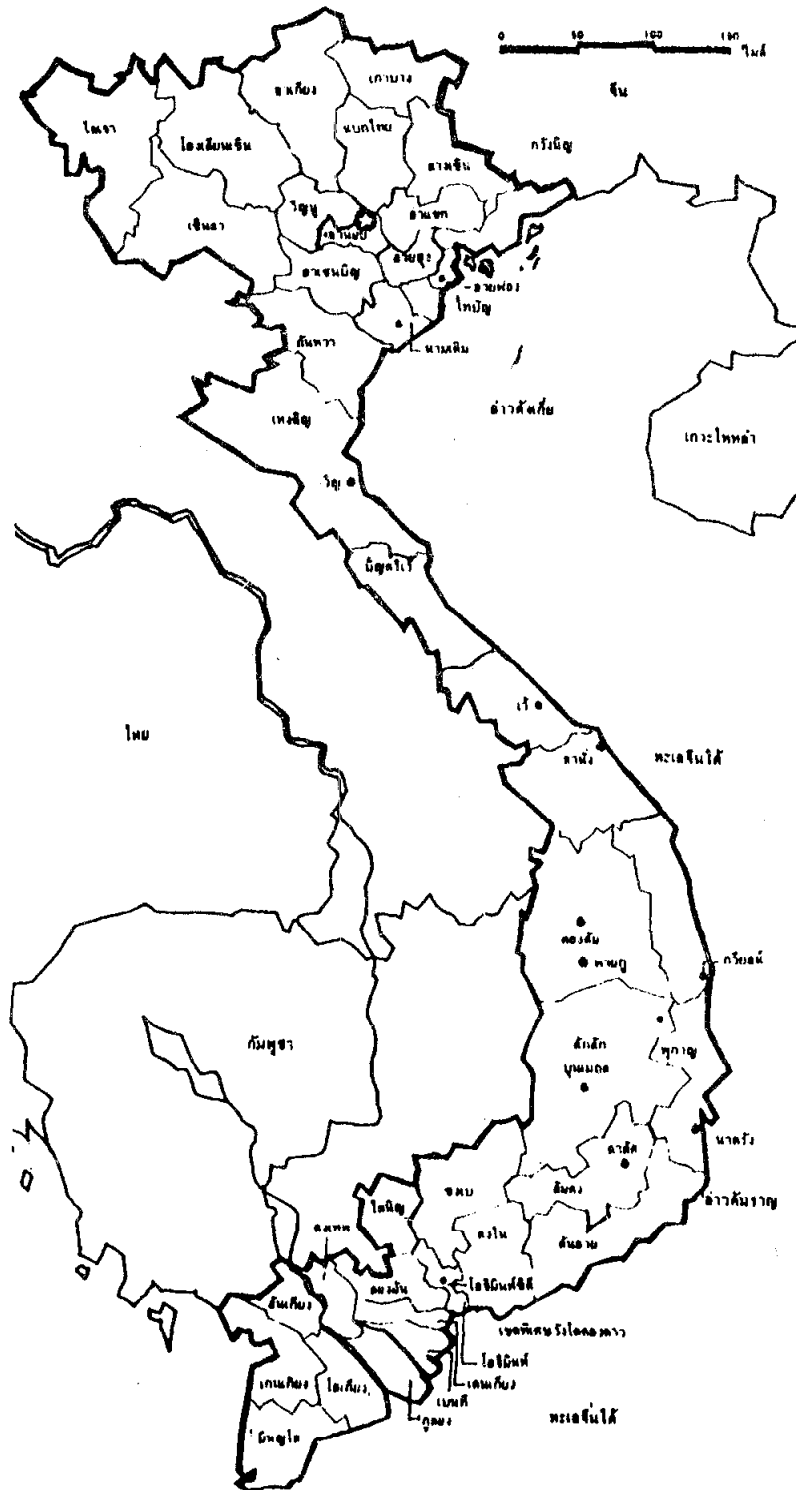
1.3.5 ภาวะสังคม

สังคมในประเทศลาวประกอบด้วยกลุ่มชนถึง 68 กลุ่ม แต่ละกลุ่มมี วัฒนธรรมไม่เหมือนกัน ผู้หญิงมีฐานะค้ำค้ำกว่าผู้ชาย ผู้ชายเป็นผู้นำในบ้านและในสังคม เป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว ผู้หญิงต้องพึ่งพาผู้ชายและไม่ค่อยได้รับการศึกษา ทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน ทำงานบ้าน ดูแลบุตร และช่วยผู้ชายเพาะปลูก หลังจากนั้นรัฐบาลได้ปฏิรูปเศรษฐกิจ โดยการเปิดประเทศแล้ว รัฐบาลได้ให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนเพิ่มขึ้นในทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ทำให้ประชาชนทั่วไปพอใจ รัฐบาลได้ส่งสอนให้ประชาชนและนักเรียนมีความรักชาติ และระบบสังคมนิยม พร้อมทั้งรับเร่งขยายการศึกษา เพื่อขจัดความไม่รู้หนังสือ เร่งผลิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนั้นได้ส่งนักศึกษามาและข้าราชการไปศึกษาต่อต่างประเทศ ส่วนใหญ่ส่งไปศึกษาที่ประเทศสหภาพโซเวียต ยุโรปตะวันออก และฝรั่งเศส

ปัจจุบันสภาพบ้านเมืองของลาว ยังคงอยู่ในสภาพทรุดโทรม ไม่มีอาคารก่อสร้างใหม่ ๆ ให้เห็นมากนัก

คนลาวโดยทั่วไปมีนิสัยเคร่งครัดในศาสนา และขนบธรรมเนียมประเพณี มีความเชื่อเรื่องบุญกรรม ยึดมั่นในจารีตประเพณี คล้ายคลึงกับไทย ชาวลาวส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ เมื่อขบวนการประเทศลาวเข้าบริหารประเทศในระยะแรก ได้พยายามบ่อนทำลายศาสนา เนื่องจากศาสนากับลัทธิคอมมิวนิสต์ไปด้วยกันไม่ได้ แต่ในระยะหลังรัฐบาลได้ผ่อนปรนเรื่องศาสนา เพราะเห็นว่าพุทธศาสนามีอิทธิพลต่อชีวิตชาวลาวมานาน หากนิยมพุทธศาสนาจะเป็นการทำลายศรัทธาของประชาชนที่มีต่อรัฐบาล (เพ็ญศรี กาญจนโนนชัย, 2537 : น.263)

สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (เวียดนาม)

ที่มา : *Asia Year Book 1988 (Hong Kong : Review Publishing Co., Ltd., 1988), p. 252.*

1.4 ประเทศเวียดนาม (สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม Socialist Republic of Vietnam)

1.4.1 ลักษณะภูมิประเทศ-ภูมิอากาศ

ภูมิประเทศ

ประเทศเวียดนาม หรือสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ตั้งอยู่บนชายฝั่งตะวันออกของคาบสมุทรอินโดจีน บนทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้

- ทิศเหนือติดต่อกับประเทศจีน
- ทิศตะวันตกติดต่อกับลาว และกัมพูชา

พื้นที่ของประเทศเวียดนามมีลักษณะยาวและแคบ มีชายฝั่งทะเลยาวถึง 1,400 ไมล์ มีเนื้อที่ทั้งหมดเท่ากับประเทศนิวเม็กซิโกคือ 128,401 ตารางไมล์ หรือ 322,000 ตารางกิโลเมตร

ภูมิอากาศ

เวียดนามมีอากาศร้อนชื้น แบบศูนย์สูตร ฝนตกชุก

1.4.2 ประชากร ภาษา และศาสนา

ประชากร

ประเทศเวียดนามมีประชากรประมาณ 73,976,973 คน (1997) มากกว่าประเทศไทยประมาณ 15 ล้านคน เป็นชาวเวียดนามร้อยละ 85-90 เป็นชาวจีนร้อยละ 3 นอกจากนั้นเป็นชาวเขาเผ่าต่าง ๆ

ภาษา

ศาสนาที่นับถือมากในเวียดนาม คือ ศาสนาพุทธ รองลงมาคือ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ ศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ศาสนาอิสลาม และศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์

1.4.3 การปกครอง

ภายหลังสงครามเวียดนาม ในปี ค.ศ. 1975 ได้มีการรวมเวียดนามเหนือ และเวียดนามใต้เป็นประเทศเดียวกัน ภายใต้การปกครองระบบคอมมิวนิสต์ สถาปนาสาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม ในเดือน กรกฎาคม ค.ศ. 1976

ในปี ค.ศ. 1991 ได้มีการประชุมสมัชชาใหญ่ของพรรคคอมมิวนิสต์ ครั้งที่ 7 มีการเปลี่ยนแปลงคณะผู้นำของเวียดนาม โดยการแต่งตั้งผู้นำรุ่นใหม่ 7 คน และเป็นครั้งแรกที่มีการเลือกผู้นำชนกลุ่มน้อยเข้ามาเป็นสมาชิก 1 คน แสดงถึงการให้ความสำคัญของชนกลุ่มน้อย มี นายโคยเมือย ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีมาตั้งแต่ปี 1988 เป็นเลขาธิการพรรค (เพื่อศรี กาญจโนมัย, : 2537 น. 265-266)

1.4.4 ภาวะเศรษฐกิจ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับแรกของเวียดนามในช่วงระยะเวลา 5 ปี (ค.ศ. 1976-1980) มุ่งที่จะพัฒนาการเกษตรในระยะแรก และพัฒนาอุตสาหกรรมในสำคัญต่อมา แต่เวียดนามยังพบกับปัญหาเศรษฐกิจชะงักงัน การคอร์รัปชันในวงราชการ ปัญหาคนว่างงาน เวียดนามจึงถูกจัดเป็นประเทศที่ยากจนที่สุดและล้าหลังทางเทคโนโลยีมากที่สุดประเทศหนึ่งของโลก

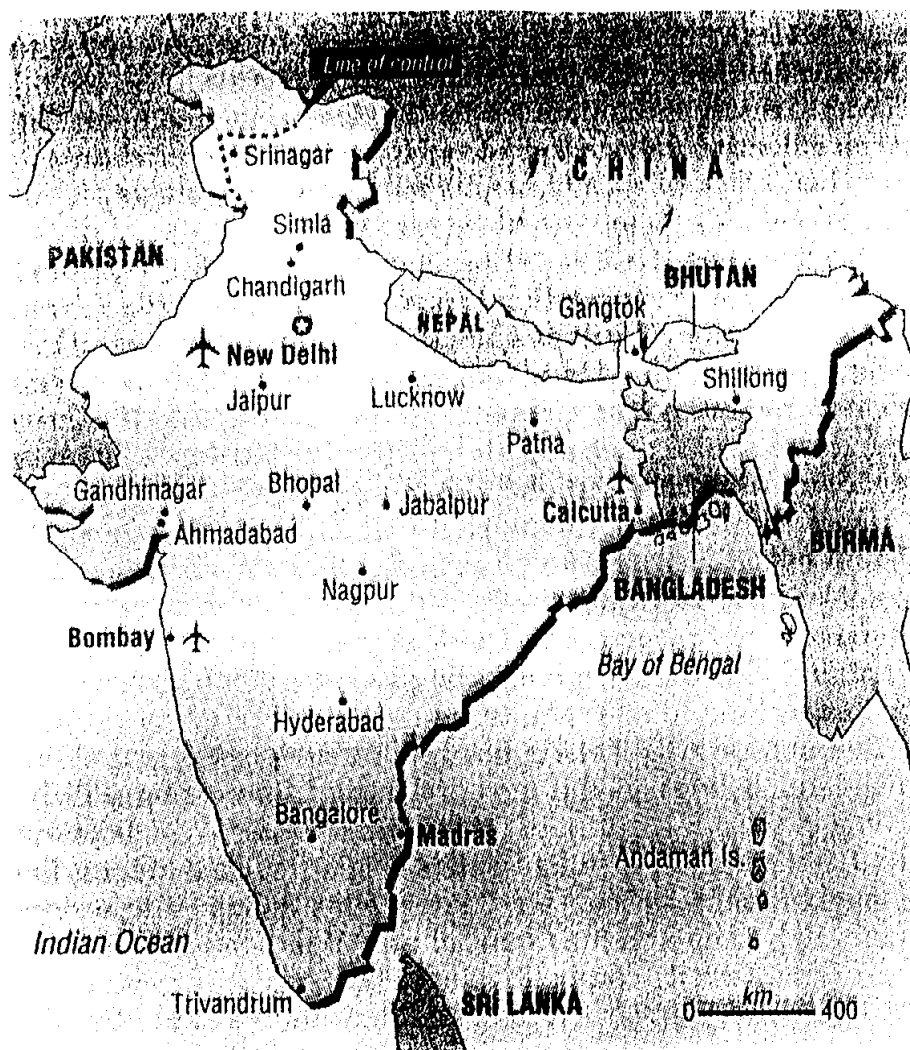
ปี ค.ศ. 1991 ต่างประเทศเข้ามาลงทุนในเวียดนามเพิ่มขึ้น และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปีเพราะค่าแรงต่ำ ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ แต่การลงทุนในเวียดนามยังคงประสบปัญหาหลายประการ ได้แก่ การคอร์รัปชัน การทำงานซ้ำซ้อน ความล่าช้าของหน่วยงานรัฐ ความไม่แน่นอนในข้อกฎหมาย ระบบการเงินที่ไม่มั่นคง และขาดระบบสาธารณูปโภคที่จะรองรับภาคการลงทุน (เพื่อศรี กาญจโนมัย, 2537 : น. 266)

1.4.5 ภาวะสังคม

พลเมืองของเวียดนามมีอยู่มากมายหลายเชื้อชาติ แต่ชนกลุ่มใหญ่ที่สุด คือ ชาวเวียดนาม และชนชาติไทย ที่อยู่ทางตอนเหนือสุดของแผ่นดินเวียดนาม คนไทยเหล่านี้อพยพมาจากยูนาน มีอาชีพทำนาทำไร่ นอกจากนั้นยังมีชนเผ่าแม้ว พวกจาม และคนจีน วัฒนธรรมของเวียดนามส่วนใหญ่จะได้รับอิทธิพลจากจีน (เพื่อศรี กาญจโนมัย, 2537 : น. 266-267)

เคิมสังคมพิวคัลของครอบครัวเวียดนาม มีผู้ชายเป็นใหญ่ในฐานะหัวหน้าครอบครัว ผู้ชายไม่ต้องทำงาน แต่ออกคำสั่งให้ภรรยา ลูกสาวและคนใช้ทำงานแทน ผู้ชายมีสิทธิมีภรรยาได้หลาย ๆ คนตามแต่จะพอใจ ในขณะที่ผู้หญิงต้องซื่อสัตย์ต่อสามี

ในช่วงระยะเวลา 40 ปีที่ผ่านมา สังคมเวียดนามได้เปลี่ยนไป มีการปฏิรูป
สังคม ผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมผู้ชาย ในสังคมใหม่ผู้หญิงเวียดนามเป็นพลเมืองที่มีความสามารถ
เป็นการทำงาน เป็นภรรยาและเป็นแม่ มีสิทธิเป็นนาย ทำงานเทียบเท่าผู้ชายได้ทุก ๆ ด้าน
ไม่ว่าจะเป็นการเมือง เศรษฐศาสตร์ หรือวัฒนธรรม

ประเทศอินเดีย

1.5 ประเทศอินเดีย Republic of India

1.5.1 ลักษณะภูมิประเทศ-ภูมิอากาศ

ภูมิประเทศ

ประเทศอินเดียตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ครอบคลุมคาบสมุทรอินเดีย มีพื้นที่ทั้งหมด 1,264,555 ตารางไมล์ หรือ 3,275,198 ตารางกิโลเมตร อินเดียเป็นประเทศที่มีพื้นที่มากเป็นอันดับ 7 ของโลก มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ ดังนี้

- ภาคเหนือติดต่อกับประเทศจีน เนปาล และภูฏาน
- ภาคตะวันออก ติดต่อกับประเทศพม่า บังกลาเทศ และอ่าวเบงกอล
- ภาคใต้ติดต่อกับมหาสมุทรอินเดีย
- ภาคตะวันตกติดต่อกับประเทศปากีสถาน และทะเลอาหรับ

แม่น้ำสายสำคัญ ๆ ในอินเดียมีอยู่ 3 สายคือ

- แม่น้ำสินธุ
- แม่น้ำคงคา
- แม่น้ำพรหมบุตร

มีที่ราบสูงที่สำคัญคือ ที่ราบสูงแคคคาน และมีเทือกเขาที่สำคัญคือเทือกเขาหิมาลัย ยอดเขาเอฟเวอร์เรสต์เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก ตั้งอยู่บนเทือกเขาแห่งนี้

ภูมิอากาศ

ประเทศอินเดีย มี 3 ฤดูคือ ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว มรสุมในประเทศอินเดียมีอิทธิพลต่อการเพาะปลูกของชาวนามาก ถ้ามรสุมมาล่าช้า หรือมาเป็นจำนวนน้อย ฝนทิ้งช่วงห่าง การเพาะปลูกจะได้รับความล้มเหลว

1.5.2 ประชากร ภาษา และศาสนา

ประชากร

ประชากรของอินเดียมีประมาณ 952,107,694 คน (1997) นับว่ามีประชากรเป็นอันดับ 2 ของโลก แบ่งเป็นกลุ่ม อินโด-อารยัน (Indo-Aryan) ร้อยละ 72 คราวิเดียน (Dravidien) ร้อยละ 25 มองโกลอยด์ (Mongoloid) และอื่น ๆ ร้อยละ 3

ประชากรในประเทศอินเดีย เกิดจากการผสมปะปนกันระหว่างกลุ่มคนหลายกลุ่มในอินเดีย ถ้าพิจารณาลักษณะรูปร่าง และภาษาแล้ว จะเห็นได้ว่า ประชากรในท้องถิ่นหนึ่ง จะแตกต่างไปจากประชากรในอีกท้องถิ่น

จำนวนประชากรของอินเดียเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เป็นปัญหาสำคัญที่มีผลสะท้อนถึงปัญหาเศรษฐกิจ องค์ประกอบที่ทำให้การเพิ่มของประชากรอินเดีย เป็นปัญหาของประเทศได้แก่

- 1) เดิมประชากรของอินเดีย มีจำนวนมากอยู่แล้ว เมื่อมีอัตราการเกิดเพิ่มประมาณร้อยละ 2.4 ต่อปี ทำให้จำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้นไปอีกเฉลี่ยแล้วประมาณปีละ 10 ล้านคน
- 2) อินเดียขาดแคลนอาหาร รัฐบาลต้องใช้งบประมาณต่างประเทศจำนวนมากเพื่อสั่งซื้ออาหารมาจากต่างประเทศ
- 3) อัตราการเกิดทั้งประเทศไม่เท่ากัน อัตราเกิดสูงสุดส่วนใหญ่ จะอยู่ในบริเวณที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น และเป็นพวกที่มีความกดดันทางเศรษฐกิจสูงสุดด้วย
- 4) อินเดียต้องใช้งบประมาณส่วนหนึ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อให้มาตรฐานการดำเนินชีวิตของพลเมืองสูงขึ้น (สารบรรณโลก และเงินตรานานาชาติ ทวีปเอเชีย ตอน 2 เล่ม 6, 2525 : น.4-5)

ภาษา

ในปี พ.ศ.2474 ได้มีการสำรวจภาษาที่ใช้ในประเทศอินเดีย พบว่ามีถึง 141 ภาษา ในปี พ.ศ. 2504 มีผู้สำรวจพบว่า มีภาษาในประเทศอินเดียถึง 826 ภาษา (ไม่รวมภาษาในป่ากึ่งสถาน) ข้อมูลทั้งสองครั้งแตกต่างกันมาก แต่ที่แน่นอนที่สุดคือ อินเดียมีเพียง 30 ภาษาเท่านั้นที่มีคนใช้มากกว่าครึ่งล้าน นอกจากนั้นเป็นภาษาที่มีคนใช้ไม่ถึงร้อยละ 2 ของประชากรทั้งหมด

ภาษาที่ใช้ในประเทศอินเดียมีเพียง 4 ตระกูล เท่านั้นได้แก่

- 1) ภาษาตระกูล อินโด-อารยัน มีผู้ใช้ภาษานี้ประมาณ 254 ล้านคน
- 2) ภาษาตระกูล ดรಾವิดียน มีผู้ใช้ภาษานี้ประมาณ 72 ล้านคน
- 3) ภาษาตระกูล มันดา (Munda) มีผู้ใช้ภาษานี้ประมาณ 5 ล้านคน
- 4) ภาษาตระกูล อิราเนียน (Iranian) และดาร์ดิค (Dardic) มีผู้ใช้ประมาณ 4 ล้านคน

ปัจจุบันได้มีผู้นำภาษาดาร์ดิค ไปรวมไว้ในภาษาตระกูล อินโด-อารยัน แล้ว รัฐบาลอินเดียใช้ภาษาฮินดี (Hindi) เป็นภาษาราชการ และในปี พ.ศ.2511 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติทั้งหมดให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการอีกภาษาหนึ่ง

เค็มรัฐบาลอินเดียให้ใช้ภาษาฮินดี เป็นภาษาประจำชาติเนื่องจากมีจุดมุ่งหมายที่จะยกเลิกการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน ซึ่งมีทั้งผู้เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย

ผู้ที่คัดค้านการยกเลิกการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนให้เหตุผลว่าจะเป็นการตัดผลประโยชน์ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศอย่างมหาศาล รวมทั้งผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจด้วย ปัญหาเรื่องภาษาในประเทศอินเดียได้มีการอภิปรายอย่างรุนแรง จนในที่สุดรัฐบาลได้ประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติภาษาที่สอง

ศาสนา

ศาสนาในประเทศอินเดียมีอยู่มากมาย แต่ที่สำคัญ ๆ ได้แก่

1) ศาสนาฮินดู และศาสนาพราหมณ์ (Hinduism and Brahmanism) เป็นศาสนาที่คนอินเดียนับถือมากกว่าศาสนาอื่น ๆ คือประมาณ ร้อยละ 83.5 ของจำนวนประชากรทั้งหมด

โครงสร้างทางสังคมของศาสนาฮินดู มีระบบชนชั้นวรรณะรวมอยู่ด้วย โดยกำหนดชนชั้นวรรณะไว้ 4 ประเทศคือ

- วรรณะพราหมณ์ เป็นวรรณะที่สูงที่สุด มีอยู่ประมาณร้อยละ 7 ของชาวฮินดูทั้งหมดเป็นกลุ่มที่มีความรู้ทางศาสนาถือว่าเมื่อภิสัทธิมากที่สุด

- วรรณะกษัตริย์ ได้แก่ กลุ่มกษัตริย์ที่ปกครองบ้านเมือง

- วรรณะแพศย์ ได้แก่ พ่อค้า หรือช่างฝีมือ

- วรรณะศูทร ได้แก่ พวกคนใช้

วรรณะที่ต่ำที่สุดได้แก่ พวกปัญจม (Panchamas) ชาวฮินดู

2) ศาสนาเชน

3) ศาสนาพุทธ ทั้งศาสนาพุทธและศาสนาเชน ไม่ยอมรับแนวการปฏิบัติทางศาสนาของพวกพราหมณ์ ไม่ยอมรับความเป็นอภิสิทธิชนของวรรณะพราหมณ์ของศาสนาฮินดู แต่ยอมรับเรื่องกรรมและการเวียนว่ายตามเกิด คำสอนที่สำคัญของศาสนาพุทธคืออริยสัจ 4

4) ศาสนาซิกข์

5) ศาสนาอิสลาม

6) ศาสนาคริสต์

1.5.3 การปกครอง

อินเดียเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตย มีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง และเป็นสหพันธรัฐ มีประธานาธิบดีดำรงตำแหน่งประมุขของประเทศ แต่อำนาจบริหารประเทศอยู่ที่คณะรัฐมนตรี ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าคณะ

1.5.4 ภาวะเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจของอินเดียขึ้นอยู่กับผลผลิตทางการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ พืชเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของอินเดีย คือ ข้าว นอกจากนั้นยังผลิตปอ ฝ้าย และน้ำตาล เป็นจำนวนมาก

อินเดียมีสินแร่ และทรัพยากรด้านพลังงาน สินแร่ที่มีมากที่สุดคือแร่เหล็ก มีทรัพยากรด้านพลังงานที่สำคัญคือถ่านหินเป็นจำนวนมาก ส่วนสินแร่อื่นที่มีในอินเดีย ได้แก่ แร่แมงกานีส มีปริมาณการผลิตและการส่งออกสูงสุดแห่งหนึ่งในโลก แร่โครไมท์ และแร่แมกเนไซต์ ก็เป็นแร่ที่สำคัญของอินเดีย

สินแร่ประเภทอโลหะ เช่น ไม้อ่าง อินเดียผลิตได้ประมาณ 9 ใน 10 ของปริมาณที่โลกผลิตทั้งหมด

แม้ว่าอินเดียจะมีสินแร่มากมาย แต่ไม่ได้ทำให้เศรษฐกิจของอินเดียดีขึ้น ทั้งนี้เพราะประชากรของอินเดีย จำนวนมาก มีอาชีพทางเกษตรกรรมเป็นหลัก รายได้ต่อหัวต่อปีของประชากร อยู่ในระดับต่ำมาก คือประมาณปีละ 8,900 บาท นอกจากนั้นอินเดียยังต้องเผชิญกับปัญหาชนชั้นความแตกต่างของชนบรรมเนียประเพณี และภาษา ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

รัฐบาลอินเดียได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจมาใช้โดยมีเป้าหมายดังนี้

- 1) เพื่อเพิ่มรายได้ของประชากรต่อหัวให้สูงขึ้น โดยการเพิ่มผลผลิตภายในประเทศทั้งหมดให้สูงขึ้น
- 2) เพื่อช่วยให้ประเทศชาติสามารถพึ่งตัวเองได้ โดยไม่ต้องผูกพันอยู่กับความไม่แน่นอนของการเกษตรกรรม
- 3) เพื่อช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศ โดยการส่งสินค้าออกให้มากขึ้น และพยายามลดความช่วยเหลือจากต่างประเทศ
- 4) เพื่อให้ประชากรมีโอกาสประกอบอาชีพ โดยการจัดหางานให้เพียงพอ กับความต้องการเพื่อลดปัญหาการว่างงาน

5) เพื่อขจัดความไม่เสมอภาค ในเรื่องรายได้ของบุคคลและสถานภาพทางสังคม

แผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ เน้นหนักเรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่สามารถส่งเป็นสินค้าออกได้ นอกจากนี้ยังสนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดเล็ก เช่น งานประเภทหัตถกรรม เป็นต้น ส่วนด้านเกษตรกรรมก็ยังคงเน้นให้มีการเร่งผลผลิตทางเกษตรกรรมให้สูงขึ้น โดยจัดทำเป็นโครงการก่อสร้างระบบชลประทาน โครงการพัฒนาชุมชนและโครงการปฏิรูปที่ดิน

แผนพัฒนาเศรษฐกิจมีส่วนช่วยให้ภาวะเศรษฐกิจของอินเดียดีขึ้น แต่อินเดียยังต้องการความช่วยเหลือจากต่างประเทศมากขึ้น เพื่ออุดช่องว่างระหว่างการนำเข้าและการส่งออก ชำระหนี้สินที่เพิ่มมากขึ้น และเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ระหว่างปี 1988 - 1991 รัฐบาลอินเดียได้ประกาศนโยบายการส่งออก - นำเข้า โดยสนับสนุนสินค้าส่งออก 745 รายการ สำหรับการนำเข้าได้เปิดโอกาสให้ผู้ส่งออกที่จดทะเบียนไว้ แล้นำเข้าสินค้าประเภททุนได้กว้างขวางขึ้น และรัฐบาลได้สนับสนุนได้มีการส่งออกอัญมณีเป็นพิเศษ

อินเดียพยายามขยายการค้ากับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (EEC) อินเดียได้รับประโยชน์จากการส่งออกมาก ประชาคมยุโรปกลายเป็นแหล่งส่งออกสินค้าไปยังอินเดียรายใหญ่ที่สุด

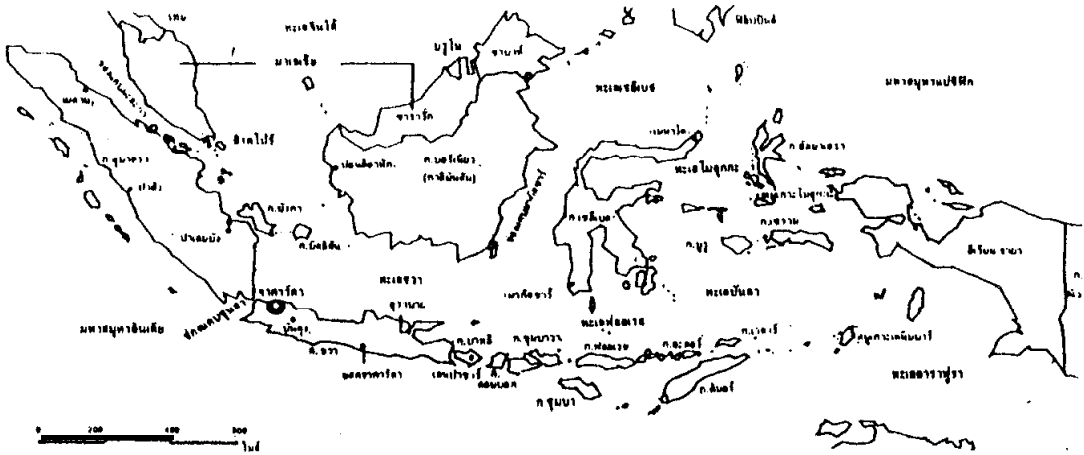
ในปี 1988 อินเดียกับ EEC ได้ขยายความร่วมมือด้านอุตสาหกรรม และเทคโนโลยี โดย EEC จัดตั้งศูนย์ข่าวสารทางเทคโนโลยี เพื่อส่งเสริมเทคโนโลยี ในการผลิตอุตสาหกรรม นอกจากนั้นยังร่วมมือในกิจการอื่น ๆ อีกหลายโครงการ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอินเดีย (เอเชียรายปี, 2532: น.290)

1.5.5 ภาวะสังคม

หน่วยของสังคมที่สำคัญที่สุดในอินเดียคือ ครอบครัว ผลประโยชน์ของบุคคลทั้งครอบครัวมีความสำคัญเหนือกว่าผลประโยชน์ของแต่ละบุคคลในครอบครัว หน่วยของครอบครัวที่สำคัญที่สุดคือระบบครอบครัวร่วม (Joint Family) หมายถึง ระบบครอบครัวขนาดใหญ่ มีผู้อาวุโสที่สุดฝ่ายชายเป็นหัวหน้าครอบครัว ลักษณะการสืบทอดตระกูลเป็นแบบสืบสายเลือดทางบิดา ถ้าบุตรสาวในบ้านแต่งงานจะต้องอพยพไปอยู่กับครอบครัวของฝ่ายชาย

คนในวรรณะหนึ่ง ๆ อาจมีชื่อเสียงและมีอิทธิพลได้ ถ้าบุคคลนั้นร่ำรวย โดยเฉพาะมีที่ดิน มีการศึกษา มีอำนาจทางการเมือง และประกอบคุณงามความดีทางศาสนา ซึ่งมีผลทำให้บุคคลเหล่านั้นและครอบครัวมีอิทธิพลมากขึ้น การประกอบอาชีพไม่มีการจำกัดเรื่องวรรณะ สิ่งที่สำคัญในการกำหนดอาชีพคือการศึกษา

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (อินโดนีเซีย)

ที่มา : Asia Year **Book** 1988 (Hong Kong : Review Publishing Co., Ltd., 1988), p. 146

1.6 ประเทศอินโดนีเซีย (สาธารณรัฐอินโดนีเซีย) Indonesia : Republic of Indonesia

16.1 ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ

ภูมิประเทศ

อินโดนีเซียเป็นประเทศหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก ประกอบด้วย เกาะใหญ่ๆ 5 เกาะ และหมู่เกาะเล็ก ๆ อีกประมาณ 30 หมู่เกาะ เกาะใหญ่ทั้ง 5 ประกอบด้วย

- เกาะสุมาตรา มีเนื้อที่ประมาณ 280,000 ตารางไมล์
- เกาะกาลิมันตัน เนื้อที่ประมาณ 208,000 ตารางไมล์
- (เฉพาะดินแดนของอินโดนีเซีย เนื้อที่ประมาณ 73,150 ตารางไมล์
- เกาะชวาของอินโดนีเซีย เนื้อที่ประมาณ 51,200 ตารางไมล์ เป็นเกาะที่อุดมสมบูรณ์และประชากรหนาแน่นที่สุด
- เกาะอิเรียนชยาของอินโดนีเซีย เนื้อที่ประมาณ 162,000 ตารางไมล์ เป็นชื่อใหม่ของอิเรียนตะวันตก

ประเทศอินโดนีเซีย แบ่งการปกครองเป็นเขตต่าง ๆ 27 จังหวัด เนื้อที่ส่วนใหญ่ปกคลุมไปด้วยป่าดงดิบหนาแน่น ความอุดมสมบูรณ์ของดินเกิดจากลาวาของภูเขาไฟ

ภูมิอากาศ

อินโดนีเซียตั้งอยู่ในเขตร้อนชื้น ได้รับลมมรสุม 2 ฤดู คือ ฤดูฝนระหว่างเดือนธันวาคม ถึงมีนาคม ได้รับอิทธิพลของมรสุมตะวันตก ทำให้เกิดพายุ ฟ้าคะนอง และฝนตกชุก ฤดูแล้งระหว่างเดือนมิถุนายน ถึงกันยายน ได้รับอิทธิพลจาก ลมมรสุมตะวันออกทำให้ฝนตกไม่มากนัก

1.6.2 ประชากร ภาษาและศาสนา

ประชากร

ประเทศอินโดนีเซียมีประชากรประมาณ 206,611,600 คน (1997) นับเป็นประเทศที่มีประชากรมากเป็นอันดับ 5 ของโลก รองจากจีน อินเดีย สหภาพโซเวียต และสหรัฐอเมริกา บริเวณที่มีประชากรอยู่หนาแน่นที่สุดคือ เกาะชวา และเกาะมาดูรา (Madura)

ประชากรในประเทศอินโดนีเซีย ประกอบด้วยกลุ่มชาวจา哇 กลุ่มชาวซุนดา (Sudanese) และกลุ่มชาวมาดูร์ (Madurese) ชาวจีน ชาวยุโรป ชาวอาหรับ และชาวอินเดีย ในอนาคตปัญหาที่ร้ายแรงของอินโดนีเซียคือ การเพิ่มของประชากร ซึ่งคำนวณว่าในปี 2543 ประชากรที่อาศัยบนเกาะชวา จะเพิ่มจำนวนมากกว่าปัจจุบันถึงสองเท่า

ภาษา

อินโดนีเซียมีภาษาภาษา อินโดนีเซีย (Bahasa Indonesia) เป็นภาษาประจำชาติ ใช้เป็นภาษาราชการ นอกจากนั้นก็ยังมีภาษาชวา (Javanese) ซุนดา (Sundanese) มาดูร์ (Madurese) และมาเลย์ (Malay) เป็นต้น นอกจากนั้นยังมีภาษาที่ใช้ในภูมิภาคต่าง ๆ มากกว่า 200 ภาษา ชาวชวาประมาณ 60 ล้านคน ใช้ภาษาซึ่งมีตัวอักษร ไวยากรณ์และการออกเสียง แตกต่างไปจากภาษาอินโดนีเซีย

ศาสนา

ประชากรของอินโดนีเซียส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 88 นอกจากนั้น นับถือศาสนา คริสต์ ฮินดู ขงจื้อ พุทธ และลัทธิวิญญาณนิยม

1.6.3 การปกครอง

อินโดนีเซียใช้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย แบ่งการปกครองเป็น 24 จังหวัด และเขตปกครองพิเศษ 2 เขต แต่ละจังหวัดมีเมืองหลวงของตน ทุกจังหวัดขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลางที่นครหลวงจาการ์ตา มีประธานาธิบดีเป็นผู้บริหารสูงสุด อยู่ในตำแหน่งครั้งละ 5 ปี และมีสิทธิเข้ารับเลือกตั้งใหม่ได้

ปัจจุบันประธานาธิบดีซูฮาร์โต (Suharto) ปกครองประเทศโดยยึด “หลักปรัชญาศีล” ซึ่งประกอบด้วยหลัก 5 ประการคือ

- 1) เชื่อมมั่นในพระเจ้าสูงสุดแต่เพียงองค์เดียว
- 2) หลักมนุษยชาติที่เป็นธรรมและมีวัฒนธรรม
- 3) ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
- 4) หลักประชาธิปไตยที่ต้องปรึกษาหารือ
- 5) ความเป็นธรรมในสังคมเพื่อปวงชนแห่งอินโดนีเซีย

1.6.4 ภาวะเศรษฐกิจ

ในประเทศอินโดนีเซีย ผู้นำของประเทศจะเห็นว่าเศรษฐกิจมีความสำคัญน้อยกว่าการเมือง เดิมอินโดนีเซียมีโครงสร้างเศรษฐกิจแบบเกษตรกรรม ต่อมาได้เปลี่ยนมาเป็นเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรมใหม่ ทำให้เศรษฐกิจของอินโดนีเซียไม่มีเสถียรภาพ พระยังขาดการจัดการที่มีประสิทธิภาพ เงินลงทุนไม่เพียงพอ ขาดแคลนวัตถุดิบและมีปัญหาอื่นๆ อีกหลายประการ

ด้านเกษตรกรรมมี ข้าวเป็นพืชหลัก นอกจากนั้นก็มีข้าวโพด มันสำปะหลัง ถั่วเหลือง ฯลฯ ผลผลิตทางเกษตรเป็นผลผลิตเพื่อการยังชีพของประชากรในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากจำนวนประชากรเพิ่มสูงขึ้นทุกปี

ปัจจุบันรัฐบาลอินโดนีเซียหันมาส่งเสริมการอุตสาหกรรมแปรรูปน้ำมันดิบเป็นผลผลิตอย่างอื่น (Oil Products) กับอุตสาหกรรมปิโตรเคมี ในขณะที่เดียวกันอินโดนีเซียยังส่งออกถ่านหิน ซึ่งจากการสำรวจพบว่ามี ถ่านหินทั้งหมดประมาณ 1.73 พันล้านตัน

ในระยะ ค.ศ.1989-1990 มีผู้เข้ามาลงทุนในอินโดนีเซียเป็นจำนวนมาก ทำให้โครงสร้างพื้นฐานที่จะรองรับการลงทุนมีไม่เพียงพอไม่ว่าจะเป็นสาธารณูปโภคหรือโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ รัฐบาลจึงต้องเร่งลงทุนในด้านนี้ โดยกู้เงินจากต่างประเทศ ทำให้หนี้ต่างประเทศของรัฐบาล ใน ค.ศ.1991 เพิ่มขึ้นถึง 66 พันล้านเหรียญสหรัฐอเมริกา (เพ็ญศรี กาญจนมัย, 2537 : น.244)

รัฐบาลอินโดนีเซียหวังว่าในช่วงสิ้นแผนพัฒนาประเทศ แผนที่ 5 ในปี 1992 เศรษฐกิจของอินโดนีเซียจะเข้าระดับ “พัฒนา” ซึ่งหมายถึงอินโดนีเซียจะต้องลดการกู้ยืมและหันมาขาดใช้หนี้ต่างประเทศ ซึ่งประชนาธิปไตยได้ยืนยันว่าจะไม่มีการผ่อนชำระหนี้แน่นอน (เอเชียรายปี,2532: น104-5)

1.6.5 ภาวะสังคม

ประเทศอินโดนีเซีย ประกอบด้วย กลุ่มชนหลายเชื้อชาติทำให้การดำเนินชีวิตประจำวันและขนบธรรมเนียมประเพณีของกลุ่มชนดังกล่าวต่างกันไป ประชากรที่อาศัยอยู่ในตัวเมือง โดยเฉพาะในเมืองหลวงจะได้รับการศึกษาแบบตะวันตก ทำให้มีวิถีชีวิตแตกต่างจากคนกลุ่มอื่น ๆ มาก เป็นกลุ่มคนที่เป็นผู้นำการศึกษาและประเพณีของตะวันตกมาใช้ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มที่ใช้แรงงาน ซึ่งยังใช้ชีวิตแบบเก่า

ประชากรที่อาศัยอยู่ในชนบทประมาณร้อยละ 85 ของประชากรทั้งหมดดำเนินชีวิตโดยการทำเกษตรกรรมเป็นหลัก นักมนุษยวิทยาได้แบ่งชีวิตทางวัฒนธรรมของประชากรชาวอินโดนีเซียออกเป็น 3 แบบคือ

- 1) กลุ่มประชากรที่อาศัยอยู่บนเกาะชวา และบาหลี ทำการปลูกข้าวเป็นส่วนใหญ่มั่นอยู่กับแนวทางของศาสนาฮินดูและศาสนาพุทธ
- 2) กลุ่มที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ตามบริเวณริมฝั่งทะเลของเกาะต่าง ๆ ดำเนินชีวิต โดยการประกอบอาชีพค้าขาย ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม

3) กลุ่มชนชาวอินโดนีเซียที่มีความล้าหลังมาก อาศัยอยู่ตามบริเวณเทือกเขา ในส่วนลึกของประเทศ ดำเนินชีวิตโดยการล่าสัตว์และเพาะปลูก

นอกจากนี้ยังมีกลุ่มชนอีกหลายเผ่าพันธุ์ โดยเฉพาะบนเกาะบอร์เนียวและ เกาะอิเรียนตะวันตก ที่ยังดำเนินชีวิตแบบมनुยยุคโบราณ มีชีวิตทางเศรษฐกิจและสังคม ตามแบบของมनुยยุคแรก ๆ ต่อมารัฐบาลอินโดนีเซียได้เริ่มเข้าไปเปลี่ยนวิถีทางการดำเนินชีวิต ของชนกลุ่มนี้ให้ดีขึ้น

กลุ่มชนมินังกาเบา คือ กลุ่มชนที่มีเชื้อสายเดียวกับกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด และมีความสำคัญที่สุดของอินโดนีเซีย อาศัยอยู่ทางภาคใต้ของเกาะสุมาตรา สังคมของชาวมินังกาเบา เป็นสังคมที่ให้ผู้หญิงเป็นใหญ่ในครอบครัว การสืบทายาทและมรดกต้องสืบต่อมาทางฝ่ายหญิง บุตรชายในครอบครัวหนึ่ง ๆ มีฐานะเพียงสมาชิกคนหนึ่งในบ้านและสามีก็มีฐานะเป็นเพียงผู้-อาศัยในบ้าน ถึงแม้ชาวมินังกาเบาจะนับถือศาสนาอิสลาม แต่ระเบียบทางสังคมที่ให้ผู้หญิงเป็น ใหญ่ก็มิได้เปลี่ยนไปจนถึงปัจจุบัน

ฐานะของสตรีอินโดนีเซียแตกต่างไปจากประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม ทั้งหมด สตรีชาวอินโดนีเซียยกเว้นบริเวณชนบทบางแห่งของเกาะสุมาตราตอนเหนือ จะไม่ ใช้ผ้าคลุมหน้าและอยู่ปะปนกับพวกผู้ชายได้อย่างเสรี กฎหมายที่ได้มาจากประเพณีทำให้สตรี อินโดนีเซียมีสิทธิในทรัพย์สิน ในกองมรดก รวมทั้งสิทธิในการหย่าร้าง ในประเทศอิสลาม ผู้ชายคนหนึ่งสามารถมีภรรยาได้สี่คน แต่ในอินโดนีเซียคงเป็นไปได้